

Winsløv Advokatfirma
GL. Strand 34
1202 København K.
Att.: Finn Träff

16-03-2018

Sagsnr.

Dokumentnr.
2017-

**Københavns Kommunes afgørelse i sagen om
klage over kommunens ordning vedrørende renholdelse af
fortove ved offentlige veje**

Københavns Kommune har truffet følgende afgørelse i sagen:

Ejerforeningen har fremsat anmodning om, at kommunen skal ophæve tidligere truffne afgørelser om, at ejerforeningen er omfattet af kommunens ordning for renholdelse af fortove. Kommunen kan ikke imødekomme denne anmodning. Det er kommunens opfattelse, at der har været – og fortsat er – hjemmel i vejloven for kommunen til at beslutte, at ejerforeningen skal være omfattet af kommunens renholdelsesordning. Ejerforeningen er derfor omfattet af kommunens renholdelsesordning, medmindre ejerforeningen indgiver en ansøgning om dispensation fra ordningen, og denne ansøgning vil kunne imødekommes. Hvis ejerforeningen opfylder betingelserne for at få dispensation, vil en sådan dispensation imidlertid alene gælde for fremtiden.

Ejerforeningen har endvidere fremsat anmodning om tilbagebetaling af de beløb, som kommunen har opkrævet for at ejerforeningen har været omfattet af kommunens ordning for renholdelse af fortove. Kommunen kan heller ikke imødekomme denne anmodning. Det er kommunens opfattelse, at der har været hjemmel til at opkræve denne betaling hos ejerforeningen, og at betalingen i øvrigt har modsvaret de renholdelsesydelse, som kommunen har leveret på de omhandlede fortove.

Nedenfor følger en nærmere redegørelse for afgørelsen:

Ved brev af 24. maj 2017 har ejerforeningen indgivet klage til Københavns Kommune over kommunens ordning vedrørende renholdelse af fortove ved offentlige veje.

Klagen blev overbragt til kommunen af Administrationshuset A/S ved brev af 29. maj 2017 sammen med 46 andre enslydende klager, der blev indgivet på vegne af andre andelsboligforeninger. Efter indgivelsen af de omhandlede klager har der bl.a. været en proces, hvor kommunen har rekvireret dokumentation for, at der er givet fuldmagt til, at du repræsenterer foreningerne i de omhandlede klagesager.

Partnerskaber

Islands Brygge 37
Postboks 394
2300 København S

Mobil
6114 1967

E-mail
A43J@tmf.kk.dk

EAN nummer
5798009809452

Af klagen af 24. maj 2017 fra ejerforeningen fremgår bl.a. følgende:

”Vi har modtaget Deres brev af 28. april 2017, med orientering om, muligheden for at søge dispensation fra renholdelsesordningen.

Vi er imidlertid også bekendt med, at kommunen overfor ved breve af 12. april 2017 efter en samlet vurdering af de særlige omstændigheder i disse sager besluttet at ophæve de tidligere truffne afgørelser om, at kommunen skulle renholde fortovene tilhørende

Dette er sket efter, at klagede til Vejdirektoratet bl.a. med henvisning til, at kommunen ikke har konkurrenceudsat renholdelsesopgaven i medfør af vejlovens § 137, og at kommunen derfor ikke har været berettiget til at opkræve gebyr for deltagelse i renholdelsesordningen siden renholdelsesloven blev ophævet d. 1. juli 2015.

Vi skal nu på vegne af ovenstående tilslutte os klagen og anmode om at de tidligere truffne afgørelser om, at kommunen skal renholde fortovene tilhørende efter en samlet vurdering af de særlige omstændigheder også ophæves, ligesom det har været tilfældet i de to andre sager, og at det opkrævede gebyr tilbagebetales.”

Kommunen har på baggrund af den indgivne klage genoptaget sagen og vurderet de spørgsmål, som sagen giver anledning til.

Ved brev af 14. december 2017 fremsendte kommunen en udvidet ulovbestemt partshøring over kommunens påtænkte afgørelse i sagen. I kommunens partshøringsbrev var en fremstilling af de relevante faktiske forhold i sagen, ligesom der også var en grundig redegørelse for, hvordan kommunen vurderer sagens juridiske problemstillinger.

Ved brev af 8. januar 2018 er du på vegne af fremkommet med bemærkninger til kommunens partshøring. I brevet har du bl.a. anført følgende:

”For så vidt angår opkrævningen af afgift for renholdelse må det fastholdes, at kommunen har gjort dette i forhold til en nu ophævet lov, idet vejloven af 27/12 2014, § 140. Kommunen ret til at opkræve betaling blev pr. 1. juli 2015 ved lovens ikrafttræden overført til den nuværende vejlov, og vil pr. denne dato skulle opfylde betingelserne heri. Der er ikke i vejloven nogen overgangsbestemmelser, der fritager kommunen for dette.

Endvidere må det anføres, at den måde, hvorpå opkrævning af afgift er tilrettelagt, hvor enkelte ejendomme på et arbitrært grundlag opkræves et beløb, der ikke har relation til de faktisk afholdte renholdelsesudgifter, har karakter af skatteopkrævning, og dette kræver særskilt lovhjemmel.

Den fremsendte klage fastholdes derfor.”

Nedenfor følger en nærmere redegørelse for begrundelsen for kommunens afgørelse i sagen.

Begrundelsen for afgørelsen

Det fremgår af den indgivne klage af 24. november 2017, at såvel ejerforeningens anmodning om, at kommunen ophæver de tidligere truffne afgørelser om, at ejerforeningen er omfattet af kommunens renholdelsesordning, som ejerforeningens anmodning om tilbagebetaling af de beløb, som ejerforeningen har betalt for renholdelsen, er baseret på følgende grundlag:

- En henvisning til, at kommunen ved breve af 12. april 2017 har truffet afgørelser om, at [redacted] efter en samlet vurdering af de særlige omstændigheder i disse sager har besluttet at ophæve tidligere truffne afgørelser om, at kommunen renholder fortovene tilhørende [redacted]
- En henvisning til, at kommunens afgørelser af 12. april 2017 vedrørende [redacted] kom efter, at [redacted] havde klaget til Vejdirektoratet bl.a. med henvisning til, at kommunen ikke har konkurrenceudsat renholdelsesopgaven i medfør af vejlovens § 137.

Når kommunen i denne sag i forhold til ejerforeningen træffer afgørelse om ikke at ophæve de tidligere truffne afgørelser om, at ejerforeningen er omfattet af den kommunale renholdelsesordning, og at der heller ikke skal ske tilbagebetaling af tidligere opkrævede beløb for renholdelsen, er dette overordnet begrundet i følgende forhold:

1. Sagerne vedrørende [redacted] er ud fra en retlig vurdering ikke sammenlignelige med den foreliggende sag.
2. Kommunens tidligere truffne afgørelser om, at ejerforeningen er omfattet af den kommunale renholdelsesordning har haft hjemmel i loven om [redacted]

vintervedligeholdelse og renholdelse af veje og fra den 1. juli 2015 i vejloven, og afgørelserne er fuldt ud lovlige.

3. Det forhold, at renholdelsesopgaven ikke har været konkurrenceudsat i medfør af vejlovens § 137 kan ikke føre til, at kommunens tidligere truffne afgørelser er ugyldige, eller at der skal ske tilbagebetaling af betaling, der er opkrævet for den af kommunen udførte renholdelse.
4. Ejerforeningen er også fremadrettet omfattet af den kommunale renholdelsesordning, medmindre ejerforeningen indgiver en ansøgning om dispensation fra ordningen, og en sådan dispensationsansøgning vil kunne imødekommes af kommunen.

Nedenfor er en uddybende redegørelse for disse fire forhold.

**Ad 1 - Sagerne vedrørende _____ er ud
fra en retlig vurdering ikke sammenlignelige med
den foreliggende sag**

Kommunens afgørelser af 12. april 2017 i forhold til _____ var baseret på en samlet vurdering af de særlige omstændigheder, der forelå i disse sager. I denne forbindelse lagde kommunen bl.a. vægt på, at der i forhold til _____ var et kundgørelsesproblem i forhold til de tidligere truffne afgørelser fra 2012 om, at foreningernes fortove var omfattet af kommunens renholdelsesordning.

Administrationshuset havde således modtaget partshøringsbreve og afgørelser fra kommunen i forhold til _____. _____ havde imidlertid efter det for kommunen oplyste på afgørelsestidspunktet ikke givet Administrationshuset fuldmagt til at håndtere denne sag på vegne af foreningen, og Administrationshuset havde efter det på daværende tidspunkt for kommunen oplyste heller ikke videresendt kommunens partshøringsbreve og afgørelser til _____.

I en e-mail af 30. august 2016 til kommunen anførte _____ bl.a. følgende om denne problemstilling:

”Administrator er ansat af andelsforeningerne til, i forhold til en kontrakt, at varetage forskellige opgaver, men derunder hører IKKE, at der skal høres ang. kommunens overtagelse af renhold af fortovene.”

Og af klage af 18. oktober 2016 til Vejdirektoratet fremgik endvidere følgende vedrørende dette spørgsmål:

”Høringen angående fortovsordningen udsendt den 09.06.2009 blev kun sendt til administrator og høringsfristen var på 20 dage. har ikke modtaget hverken høringen eller afgørelse, før vi bad om aktindsigt i forbindelse med høring om ukrudtsordningen, dette år.”

På baggrund af disse oplysninger – og da kommunen heller ikke selv var i besiddelse af oplysninger, der dokumenterede, at havde fået kundgjort partshøringerne og de efterfølgende afgørelser om, at foreningernes fortove var omfattet af kommunens renholdelsesordning – traf kommunen efter en samlet vurdering af omstændighederne i disse sager den 12. april 2017 afgørelser om at ophæve de tidligere truffe afgørelser herom. Herudover traf kommunen samtidig afgørelser om at tilbagebetale de beløb, der var opkrævet hos de to foreninger for renholdelsen de seneste tre år (forældelsesfristen for sådanne krav er tre år).

Kommunens afgørelser i sagerne vedrørende skal også ses i lyset af, at det er fast antaget bl.a. i ombudsmandens praksis, at manglende kundgørelse fører til ugyldighed, jf. f.eks. FOB 2016.33.

Kommunens afgørelser af 12. april 2017 var derimod på ingen måde begrundet i, at renholdelsesopgaven ikke har været konkurrenceudsat i medfør af vejlovens § 137. Når det i ejerforeningens klage af 24. maj 2017 bl.a. er anført, at kommunen traf de omhandlede afgørelser i forhold til efter, at *”de to foreninger klagede til Vejdirektoratet bl.a. med henvisning til, at kommunen ikke har konkurrenceudsat renholdelsesopgaven i medfør af vejlovens § 137”*, så kan denne formulering fejlagtigt give det indtryk, at kommunens afgørelse helt eller delvist var begrundet i den manglende konkurrenceudsættelse af renholdelsesopgaven. Dette var som anført på ingen måde tilfældet.

De forhold, som begrundede kommunens afgørelser af 12. april 2017 i forhold til, foreligger ikke i forhold til ejerforeningen i denne sag. Dette skyldes bl.a., at der ikke foreligger et kundgørelsesproblem i denne sag. Som du selv har præciseret telefonisk, så underrettede Administrationshuset ejerforeningens bestyrelse mv. om kommunens breve via en portalløsning, således at ejerforeningen har fået kundgjort bl.a. kommunens afgørelser om, at foreningens fortove var omfattet af den kommunale renholdelsesordning.

Det er derfor ikke retvisende at sammenligne sagerne vedrørende med denne sag. Der er derfor heller ikke

grundlag for – som ejerforeningen gør i klagen af 24. maj 2017 – blot at henvise til sagerne vedrørende og på dette grundlag gøre gældende, at kommunen skal træffe samme afgørelse i den foreliggende sag. Sagerne er på afgørende vis forskellige, og derfor skal der heller ikke træffes samme afgørelse i sagerne hverken i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt kommunens tidligere truffne afgørelser om tilslutning til renholdelsesordningen er ugyldige eller i forhold til spørgsmålet om tilbagebetaling af tidligere opkrævede beløb for renholdelsen.

Ad 2 - Kommunens tidligere truffne afgørelser om, at ejerforeningen er omfattet af den kommunale renholdelsesordning har haft hjemmel i loven om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje og fra den 1. juli 2015 i vejloven, og afgørelserne er fuldt ud lovlige

Kommunen har i medfør af vejlovens § 64, stk. 1, besluttet, at grundejere, hvis ejendom grænser op til offentlig vej, bl.a. skal renholde fortove ud for ejendommen. Dette gælder også for de fortove, som ejerforeningen i denne sag har ud for sine ejendomme. Kommunen har endvidere i medfør af vejlovens § 72, stk. 1, bestemt, at de forpligtelser, der er pålagt grundejerne i medfør af vejlovens § 64, stk. 1, udføres af kommunen for grundejernes regning.

Der er således et udtrykkeligt og dermed helt sikkert hjemmelsgrundlag i den gældende vejlov for kommunens afgørelser om, at foreningens fortove skal renholdes af kommunen, men for ejerforeningens regning.

Der var også hjemmel hertil i lovgivningen, da de tidligere afgørelser om, at ejerforeningens fortove skal renholdes af kommunen for ejerforeningens regning, blev truffet i 2012. På daværende tidspunkt fandtes hjemmelsgrundlaget i henholdsvis § 5 og i § 10 i lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje.

Det er derfor ikke korrekt, når det anføres i dit brev af 8. januar 2018 til kommunen, at kommunens opkrævning af betaling for renholdelsen sker på baggrund af en nu ophævet lov. Som det fremgår, har der i hele den periode, kommunen har opkrævet betaling for renholdelsen, være lovhjemmel hertil – først i loven om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje og efterfølgende i vejloven.

Det forhold, at der ikke er sket konkurrenceudsættelse af renholdelsesopgaven i medfør af vejlovens § 137, medfører ikke, at der så ikke har været hjemmel til at træffe afgørelse om, at fortovene skal renholdes, af kommunen for grundejernes regning, jf. nærmere herom under punkt 3 nedenfor. Det medfører derfor heller ikke, at den

tidligere truffe afgørelse fra 2012 om grundejernes betaling for renholdelsen af fortovene har været ugyldig. Spørgsmålet om konkurrenceudsættelse efter vejlovens § 137 behandles som nævnt særskilt under punkt 3 nedenfor.

I brevet af 8. januar 2018 har du anført, at kommunens opkrævning af betaling sker på et arbitrært grundlag, hvor der opkræves beløb, der ikke har relation til de faktisk afholdte udgifter, og som derfor har karakter af en skatteopkrævning, som kræver særlig hjemmel.

Hertil skal kommunen bemærke, at dette ikke er en korrekt gengivelse af, hvordan betalingen for renholdelsen af fortovene fastsættes af kommunen.

Prisen for renholdelsen er differentieret og afhænger af, hvilken renholdelsesindsats der er nødvendig på strækningen. Kommunen har opdelt strækningerne i A-gader og B-gader på baggrund af den konkrete affaldsmængde. A-gader er typisk gader med mange besøgende, f.eks. strøggader, og en deraf følgende større affaldsmængde end B-gader, som typisk er beboelsesgader. Det beløb, der opkræves pr. m² for renholdelsen, er en gennemsnitspris fastlagt på baggrund af affaldsmængden og dermed de ressourcer, som forvaltningen bruger på fortovsrenholdet, og prisen pr. m² er derfor forskellig for de to kategorier. Der betales således et højere beløb pr. m² for A-gaderne end for B-gaderne. Det er altså affaldsmængden, der er afgørende for, hvilken betaling der opkræves pr. m² for renholdelsen.

Fortovsordningen skal være udgiftsneutral for kommunen. Kommunen tjener således ikke på ordningen, og ordningen understøttes på den anden side heller ikke af skattemidler. Den betaling, der opkræves for renholdelsen, modsvarer kommunens samlede udgifter til at foretage renholdelsen. Kommunens udgifter opgøres på grundlag af, hvor mange medarbejdertimer og maskintimer, der er anvendt. Hvis der anvendes flere eller færre timer på renholdelsen end anslået, justeres taksterne, således at betalingen svarer til kommunens udgifter. Betalingen opkræves bagudrettet.

Ad 3 - Det forhold, at renholdelsesopgaven ikke har været konkurrenceudsat i medfør af vejlovens § 137, kan ikke føre til, at kommunens tidligere truffe afgørelser er ugyldige, eller at der skal ske tilbagebetaling af betaling, der er opkrævet for den udførte renholdelse

Som der er redegjort nærmere for under punkt 2 ovenfor, har kommunens afgørelser om, at ejerforeningens fortove skal renholdes af kommunen for ejerforeningens regning, haft sikker hjemmel både i

loven om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje, der var gældende i 2012, og efterfølgende i vejloven.

Ved en ændring af vejloven med ikrafttræden den 1. juli 2015 blev der indsat en bestemmelse i vejlovens § 137, stk. 1, om, at vejmyndigheden, når den træffer bestemmelse om, at den sørger for at udføre arbejder for borgernes regning, skal sikre, at arbejdet udføres billigst muligt. Det fremgår endvidere af bestemmelsen, at dette skal ske ved at indhente tre tilbud på det påbudte arbejde.

Det kan indledningsvist oplyses, at Københavns Kommune er i gang med en konkurrenceudsættelsesproces i forhold til renholdelse af fortovsarealer i fortovsordningen/den kommunale ordning for fortovsrenholdelse. Processen er endnu ikke endeligt afsluttet.

Hvad angår betydningen af vejlovens § 137 i forhold til den foreliggende sag, er det kommunens opfattelse, at det forhold, at kommunen ikke på nuværende tidspunkt har afsluttet processen vedrørende konkurrenceudsættelse af renholdelsesopgaverne i fortovsordningen/den kommunale ordning for fortovsrenholdelse i medfør af vejlovens § 137, ikke kan medføre hverken ugyldighed af tidligere truffne afgørelser om renholdelsen endsige tilbagebetaling af beløb for de renholdelsesydelser, der er leveret af kommunen til ejerforeningen.

Kommunens opfattelse er begrundet i en række retlige forhold:

Vejlovens § 137 er ikke en hjemmelsbestemmelse, der regulerer kommunens muligheder for at træffe afgørelser om, at fortove ud til offentlig vej skal renholdes, og at dette skal ske af kommunen for grundejernes regning. Dette er reguleret i vejlovens § 64 og § 72, der dermed er de to bestemmelser, der udgør hjemmelsgrundlaget for sådanne afgørelser.

Vejlovens § 137 er en procesbestemmelse, som – når en kommune f.eks. har anvendt sit hjemmelsgrundlag i vejlovens § 64 og § 72 til at påbyde renholdelse af fortovsarealer – foreskriver en fremgangsmåde, som skal medvirke til at sikre, at prisen for ydelsen er rimelig.

Allerede heraf følger, at en manglende overholdelse af vejlovens § 137 ikke vil kunne medføre, at selve afgørelserne om renholdelsen af fortovene for grundejernes regning, der er truffet i medfør af vejlovens § 64 og § 72, kan tilsidesættes som værende ugyldige. Der er ikke tale om en retlig mangel, som knytter sig til selve hjemmelsgrundlaget for afgørelserne om renholdelsen af fortovene. Der er da heller ikke anført noget som helst i hverken selve bestemmelsen eller i lovforarbejderne om, at en manglende overholdelse af vejlovens § 137 skal kunne medføre, at selve afgørelserne om renholdelsen af fortovene bliver ugyldige.

Hertil kommer nogle specifikke forhold, som yderligere gør, at ejerforeningens henvisning til vejlovens § 137 i den foreliggende sag ikke vil kunne have den hævdede ugyldighedsvirkning.

For det første er kommunens afgørelser om, at fortovene skal renholdes af kommunen for ejerforeningens regning, truffet i 2012. Afgørelserne om renholdelse af de omhandlede fortove er således truffet på et gyldigt og fuldt ud tilstrækkeligt hjemmelsgrundlag flere år inden, at der blev indført en regel om konkurrenceudsættelse af opgaverne i vejloven.

Selv hvis man lagde til grund, at en manglende overholdelse af vejlovens § 137 kunne medføre ugyldighed i forhold til afgørelser om f.eks. renholdelse af fortove på grundejerners vegne og for deres regning – hvilket det som anført ikke kan – ville en sådan ugyldighedsvirkning ikke kunne indtræde i den foreliggende sag, da vejlovens § 137 først er indført flere år efter, at kommunen traf de materielle afgørelser om renholdelsen af fortovene med hjemmel i andre bestemmelser i vejloven. En sådan ugyldighedsvirkning ville jo i realiteten indebære, at en efterfølgende indført procesbestemmelse med tilbagevirkende kraft ramte kommunens tidligere truffne materielle afgørelser om renholdelsen af disse fortove. En sådan tilbagevirkende kraft ville kræve et udtrykkeligt hjemmelsgrundlag, hvilket der ikke er.

For det andet indeholder vejloven ikke regler om, at tidligere truffne afgørelser om f.eks. renholdelse af fortove skal konkurrenceudsættes. Det er således usikkert, om der overhovedet vil kunne stilles krav herom, og i hvert fald er der ikke angivet noget om, hvornår en sådan konkurrenceudsættelse i forhold til arbejder, der allerede var truffet afgørelse om, inden vejlovens § 137 trådte i kraft, skal være gennemført. Det følger også heraf, at der ikke vil kunne indtræde ugyldighed fra en bestemt dato, hvis en kommune ikke har gennemført en konkurrenceudsættelse i forhold til arbejder, som der tidligere var truffet afgørelse om at udføre.

Endelig skal vi pege på, at virkningerne af en manglende overholdelse af vejlovens § 137, aldrig vil kunne være, at de opkrævede beløb for renholdelsen af fortovene i deres helhed ville skulle betales tilbage.

Kommunen har leveret en renholdelsesydelse for pengene. Hvis det ved en efterfølgende konkurrenceudsættelse kunne dokumenteres, at denne betaling var for høj i forhold til den pris, som andre leverandører ville kunne udføre de omhandlede arbejder for, ville der i givet fald højst kunne blive tale om, at ejerforeningen skulle have refunderet denne prisforskel. I modsat fald ville ejerforeningen opnå en ugrundet berigelse ved både at have modtaget renholdelsesydelsen og fået det fulde beløb tilbagebetalt. En sådan ugrundet berigelse ville ejerforeningen ikke kunne have krav på.

Ad 4 - Ejerforeningen er også fremadrettet omfattet af den kommunale renholdelsesordning, medmindre ejerforeningen indgiver en ansøgning om dispensation fra ordningen, og en sådan dispensationsansøgning vil kunne imødekommes af kommunen

Som der er redegjort nærmere for i ovenstående afsnit, er det kommunens opfattelse, at der hele tiden har været – og fortsat er – hjemmel for kommunen til at beslutte, at ejerforeningen skal være omfattet af kommunens renholdelsesordning.

Ejerforeningen er derfor omfattet af kommunens renholdelsesordning, medmindre ejerforeningen indgiver en ansøgning om dispensation fra ordningen, og denne dispensationsansøgning vil kunne imødekommes af kommunen. Hvis ejerforeningen opfylder betingelserne for at få dispensation, vil en sådan dispensation imidlertid alene gælde for fremtiden.

Om dispensationsordningen kan vi i øvrigt generelt oplyse følgende: Det er kommunen, som i medfør af reglerne i vejlovens § 64, stk. 1, og § 72, stk. 1, har indført den generelle ordning gående ud på, at kommunen for grundejernes regning renholder fortovene på de offentlige veje. Det følger af ulovbestemte retsgrundsætninger, at kommunen også på et sagligt grundlag kan dispensere fra en sådan ordning, som kommunen selv har indført.

Det forhold, at kommunen kan dispensere fra sin generelle fortovsordning, indebærer imidlertid ikke, at kommunen er frit stillet i forhold til, hvornår kommunen kan give en dispensation, og hvornår kommunen kan give afslag på en dispensationsansøgning. Der gælder en række retlige krav, som kommunen skal overholde i forbindelse med behandlingen af ansøgninger om dispensation fra kommunens generelle fortovsordning.

Kommunen skal således altid handle sagligt. Det er senest fastslået i en dom fra Højesteret (U 2017.75 H). Kravet om saglighed indebærer, at hvis kommunen skal give en dispensation skal dette være begrundet i saglige forhold. Kommunen skal endvidere overholde lighedsprincippet. Det betyder, at det ens skal behandles ens, og at enhver forskelsbehandling skal være begrundet i, at der er saglige grunde til at gøre forskel. Hertil kommer, at kommunen også skal vurdere, om andre offentligretlige grundsætninger og principper i en given sammenhæng er relevante. Kommunen skal f.eks. også altid handle proportionalt.

I Københavns Kommune er det afgørende kriterium for, at der kan gives dispensation fra den generelle fortovsordning, at der foreligger en eller flere ansøgninger, som omfatter en samlet fortovsstrækning fra hjørne til hjørne. Det er ikke afgørende, om der er tale om en eller

flere ejere mv. af den samlede fortovsstrækning fra hjørne til hjørne. Det afgørende er alene, at alle ejere langs fortovsstrækningen har søgt om dispensation, så hele fortovsstrækningen er omfattet af dispensationsansøgningerne og dermed i sin helhed kan udgå af den generelle fortovsordning, hvis kommunen giver dispensation.

I de tilfælde, hvor der kan gives dispensation til en sammenhængende fortovsstrækning fra hjørne til hjørne, kan der også gives dispensation til et sidegadestykke (f.eks. et endestykke), der hører til den sammenhængende fortovsstrækning, som der gives dispensation til. Det forudsættes, at sidegadestykket har samme ejer som den del af fortovsstrækningen fra hjørne til hjørne, som sidegadestykket hører sammen med.

I de tilfælde, hvor der er givet dispensation til en sammenhængende fortovsstrækning fra hjørne til hjørne, og hvor der tillige er givet dispensation til et tilhørende sidegadestykke tilhørende samme ejer, vil der også kunne gives dispensation til yderligere dele af sidegadestrækningen, selvom der ikke er tale om samme ejer. Det er dog en forudsætning herfor, at der er tale om sammenhængende fortovsstrækninger, således at der ikke er "huller" ind imellem, som ikke er omfattet af dispensationen og som kommunen derfor ville skulle renholde.

Der vil også kunne gives dispensation, hvis der er tale om en sammenhængende fortovsstrækning hele vejen rundt om en karré. Dette gælder også, hvis der måtte være tale om en situation, hvor ikke alle dele af fortovsstrækningen rundt om karréen opfylder kriteriet om at udgøre en fortovsstrækning fra et hjørne til et andet hjørne.

Ud over ovenævnte betingelser lægges der ved vurderingen af, om der skal gives dispensation fra kommunens generelle fortovsordning også vægt på, hvilket renholdelsesniveau de ejere, der har ansøgt om dispensation, må forventes at kunne præstere. Dette skal bl.a. godtgøres ved udarbejdelse af renholdelsesplaner mv.

Baggrunden herfor er dels, at der i vejloven er regler, der foreskriver et vist renholdelsesniveau på fortovene ud til offentlig vej, dels at formålet med den generelle kommunale renholdelsesordning navnlig er at sikre, at renholdelsesniveauet på disse fortovsarealer er tilstrækkeligt godt og foretages efter ensartede standarder.

Hvis ejerforeningen ønsker mere information om dispensationsmulighederne, kan der henvises til kommunens hjemmeside <https://www.kk.dk/fortove>, ligesom det også er muligt at få mere at vide om dispensationsmulighederne ved at rette henvendelse til fortove@tmf.kk.dk

Klagevejledning

Kommunens afgørelse efter vejloven kan for så vidt angår retlige spørgsmål indbringes for Vejdirektoratet, jf. § 132, stk. 1, i lov om offentlige veje. En eventuel klage skal være indgivet skriftligt til Vejdirektoratet, Havnegade 27, 1058 København K, e-mail: vd@vd.dk, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt, jf. § 132, stk. 3, i lov om offentlige veje. Vejdirektoratet kan kontaktes på tlf. 72 44 33 33.

Afgørelsen kan kun indbringes for domstolene, hvis du har udnyttet din klagemulighed (såkaldt påbudt rekurs).

Det skal i denne forbindelse særligt bemærkes, at det er kommunens opfattelse, at afgørelsen om at fastholde de tidligere afgørelser om renholdelse af fortovene er en afgørelse truffet i medfør af vejloven, hvorimod beslutningen om at afvise tilbagebetalingskravet ikke er truffet i medfør af vejloven. Derfor vil beslutningen om at afvise tilbagebetalingskravet efter kommunens opfattelse heller ikke med rette kunne påklages til Vejdirektoratet.

Hvis du har spørgsmål til denne afgørelse, kan du kontakte kommunen (Teknik- og Miljøforvaltningen) på følgende mail: fortove@tmf.kk.dk.

Med venlig hilsen

Tina Lis Nielsen
Fuldmægtig